

25 B – Velikost člověka a Krista - 23.9.18 – Mk 9, 30-37

Jedno latinské přísloví říká: *Pulchra res est homo, si homo est.* - **Nádherná věc je člověk, je-li člověkem.**

My se můžeme ptát, v čem spočívá nádhera, krása a velikost člověka?

Když hodnotíme člověka, díváme se na jeho kvality, schopnosti, vlastnosti, na to, jaký je. Díváme se také na plody jeho práce, dílo jeho rukou, na to, co dotyčný dělá. Samozřejmě naši pozornost při hodnocení mohou zaujmout zvlášť mimořádné a vynikající kvality, talenty nebo činy člověka.

Ale nejvíc se asi budeme dívat na to, zda dotyčný i při svých výjimečných kvalitách a aktivitách neztratil své lidství, zda si uchoval a rozvinul ryzí lidství v tom nejlepší slova smyslu.

Zda je to člověk, který se vyznačuje šlechetností, kterému se dá důvěřovat, který je schopen nezištně milovat, který je hodný lásky, který navzdory své výjimečnosti v určitých ohledech dovede být stále také „obyčejným“ člověkem, a tudíž dovede být blízko lidem kolem sebe.

Ať už si to uvědomíme, připustíme nebo ne, je v našem srdci touha po plnosti lidství, jsou v nás ambice po tom, aby jméno „člověk“, naše jméno, neslo s sebou zvuk velikosti a toho nejlepšího a nejušlechtlejšího, co si dovedeme představit.

V evangeliu dnes zastihneme učedníky, jak porovnávali svoje ambice, rozmlouvali po cestě o tom, kdo z nich je největší. A Kristus reaguje: „*Kdo chce být první, ať je ze všech poslední a služebníkem všech.*“

Velikost člověka před Bohem se neměří primárně podle mimořádných schopností a podle toho, co všechno člověk dokázal.

Velikost člověka před Bohem se měří primárně podle toho, kolik je ochoten rozdat. A to nejen ve smyslu jednotlivých charitativních činů, ale ve smyslu celkového nasměrování člověka a jeho postojů k lásce.

Kristus nám sám na sobě ukazuje pravou velikost lidství. V Něm nacházíme plnost a dokonalost Božství a zároveň plnost a dokonalost lidství.

Ze všech lidí On dovede být nejbliže každému člověku, dovede každému nejlépe porozumět, protože miluje člověka totální láskou. Až tak, že se vydává lidem do rukou, že se nechává zabít.

I toto zdánlivé ztroskotání svého poslání, které jeho umučení a smrt představují, dovede On svou láskou proměnit tak, že se nejedná o prohru, o selhání, ale o vítězství a cestu do slávy.

Pokud se my orientujeme podle Krista, podle jeho příkladu a slova, pak naprosto všechno v našem životě, i ta zdánlivá pasivita utrpení a smrti, se může v jeho síle stát cestou k plnosti a velikosti lidství, k plnosti a velikosti, kterou nacházíme v Bohu samotném.